

РЕШЕНИЕ

№ 1807

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **710** по описа за **2020** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 208 и сл. от АПК](#), вр. [чл. 63, ал. 1 от ЗАНН](#).
Образувано е по касационна жалба от Застрахователно дружество [фирма] – [населено място], [ЕИК] представлявано от С. П. и К. К., чрез адвокат М. Г. срещу [Решение 278203 от 18.11.2019 г. по НАХД № 11226/2019 г.](#) по описа на СРС, 105 състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № Р-10- 598/06.06.2019 г., издадено от заместник- председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ Управление "Застрахователен надзор".
В жалбата се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно, като постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения Твърди се, че нарушението не е извършено в условията на повторност, тъй като [Кодексът за застраховането \(КЗ\)](#), съгласно чл. 108, от който е наложена санкцията, влиза в сила на 01.01.2016 г. Сочи, че относимо за повторността на нарушение по [чл. 108 КЗ](#), по смисъла на [§ 1, т. 51 от ДР на КЗ](#) би било единствено нарушение на разпоредбата на [чл. 108 от КЗ](#) от 01.01.2016 г., извършено в срок от една година от влизане в сила на НП по повод на това нарушение. Касаторът счита за неправилна правната квалификация на нарушението. Твърди несъответствие във фактическата обстановка, описана в АУАН и НП и дадената правна квалификация, както и че неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Прави се оплакване от липсата на посочване в АУАН, че деянието било извършено в условията

на повторност, а било въведено едва във НП. Развиват се и съображения за прилагане на [чл. 28 от ЗАНН](#) и несъответствие на наложеното наказание на целите на административното наказване по [чл. 12 от ЗАНН](#). Претендира за отмяна на решението и постановяване на друго, с което се отмени НП, евентуално да се измени размера на санкцията до предвидения в закона минимум.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът по касационната жалба Комисията за финансов надзор чрез процесуален представител юр. Г. оспорва жалбата. Моли решението да бъде оставено в сила.

Изразява подробно становище по същество с писмени бележки.

Представителят на СГП прокурор Ю. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и моли да бъде потвърдено.

Административен Съд С. - град, XVIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на производство пред СРС доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалба на Застрахователно дружество [фирма] – [населено място], [ЕИК] представлявано от С. П. и К. К., срещу наказателно постановление № Р- 10- 598/06.06.2019 г., издадено от заместник - председателя на КФН, ръководещ Управление "Застрахователен надзор", с което на основание [чл. 644, ал. 2, пр.2, във връзка с чл. 644, ал. 1, т. 2 от Кодекса на застраховането](#) и [§ 1, т. 51 от ДР на КЗ вр. чл. 648 ал.1 от КЗ](#) на дружеството е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 3 000 / три хиляди / лева за нарушение на [чл. 108, ал. 1 от КЗ, извършено на 07.08.2018г.в \[населено място\]](#).

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил извод, че актът за установяване на нарушението /АУАН/ и съставеното въз основа на него наказателното постановление /НП/ са без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон и не констатира нарушения по [чл. 42](#) и [57 от ЗАНН](#). Съдебният състав установява, че административно-наказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на [чл. 644, ал. 2, вр., ал. 1, т. 2 от КЗ](#), препращаща към правното задължение в [чл. 108 от КЗ](#), отчитайки, че същото е реализирано в условията на повторност по смисъла на [§ 1, т. 51 от ДР на КЗ](#), след като санкционираното дружество е било наказано за същото по вид нарушение с НП № Р-10-824/06.11.2017 г., влязло в законна сила на 20.04.2018 г. Прието е също така, че визираното в наказателното постановление административно нарушение е безспорно установено и санкционираното дружество е извършило нарушение на императивната разпоредба на [чл. 108, ал. 1 от КЗ](#), като същото не съставлява маловажен случай по смисъла на [чл. 28 от ЗАНН](#), а наложената имуществена санкция малко над минимално предвиденият минимален размер, е справедлива.

Административен Съд С. - град, XVIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Касационната жалба е подадена чрез СРС в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от [АПК](#). Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е

подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция.

Установено е от въззивния съд, че на 25.04.2019 г. на дружеството касатор е бил съставен АУАН № Р-06-349/25.04.2019 г. за това, че [фирма] не било определило и изплатило размера на обезщетението, респ. мотивирано отказало плащането по застрахователна претенция № [ЕГН], подадена на 09.07.2018 г., считано от 16.07.2018 г. когато от увреденото лице не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, в законоустановения срок от 15 работни дни - до 06.08.2018г. г. (вкл.), като по този начин на 07.08.2018г. г. е извършило нарушение на [чл. 108, ал. 1 от КЗ](#). Произнасяване по претенцията на Х. И. Р. става едва на 20.02.2019г. Прието е за установено, че всички изискуеми от застрахователя документи са му били представени на 16.07.2018г., от която дата са започнали да текат 15-те работни дни за произнасяне.

Въз основа на така съставения акт е било издадено и НП № Р-10-598/06.06.2019 г., в което били описани всички обстоятелства по нарушенията, включително и установените в хода на документалната проверка, като било прието, че е налице нарушение на [чл. 108, ал. 1 от КЗ](#), реализирано в условията на повторност по смисъла на [§ 1, т. 51 от ДР на КЗ](#), след като санкционираното дружество било наказано за същото по вид нарушение с НП № Р-10-824/06.11.2017 г., влязло в законна сила на 20.04.2018г.

Горната фактическа обстановка е установена от въззивния съд, който е събрал и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Ш.. Показанията му кореспондират с писмените доказателства, приети от съда.

При правилно изяснена фактическа обстановка, районният съд е приел за несъмнено, че застрахователното дружество е извършило нарушение на [чл. 108, ал. 1 от КЗ](#), тъй като не било определило и изплатило размера на обезщетението, респ. мотивирано отказало плащането по застрахователна претенция № [ЕГН], подадена на 09.07.2018 г., считано от 16.07.2018 г.. включително.

Настоящият състав споделя изцяло направените от СРС правни изводи, че дружеството е осъществило състава на нарушението по [чл. 108, ал. 1 от КЗ](#) с непроизнасянето си относно претенцията по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по [чл. 106 КЗ](#).

Съгласно [чл. 108, ал. 1 КЗ](#) застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по [чл. 106](#), като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. В [чл. 644 от КЗ](#) е предвидена отговорност за нарушения на нормативната уредба. При повторно нарушение наказанието за юридическо лице или едноличен търговец е от 2000 до 40 000 лв.

Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с НП № Р-10-824/06.11.2017 г., влязло в законна

сила на 20.04.2018 г. за същото нарушение. По силата на [§ 1, т. 51 от ДР на КЗ](#), 51. "Повторно нарушение" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение.

Правилно е установено, че касационният жалбоподател се е произнесъл по претендираното застрахователно обезщетение от Х. И. Р. по застрахователна претенция №[ЕГН] извън законоустановения срок от 15 работни дни, считано от 16.07.2018 г. По делото не е било спорно между страните, че на 16.07.2018г. са представени всички относими документи като от този момент е започнал да тече и 15-дневният срок по чл. 108, ал. 1 [КЗ](#). Правилно административно-наказващият орган и СРС са посочили, че законоустановеният срок за произнасяне по претенцията изтича не по-късно от 06.08.2018г. включително и считано от следващия работен ден, дружеството е било в неизпълнение.

Относно релевираните твърдения в касационната жалба, че в АУАН не се съдържали констатации относно наличието на предишни нарушения от същия вид, което съставлявало нарушение на административно - производствените правила съдът счита, че преценката дали едно нарушение е извършено повторно е преценка на административно-наказващия орган и негово задължение е да обоснове защо налага санкция за извършено при условията на повторност нарушение. Разпоредбата на чл. 42 от [ЗАНН](#) сочи изчерпателно реквизитите на АУАН, като посочване на такава преценка не е предвидена. Поради изложеното неоснователен е наведеният от касатора довод, че при издаване на НП е допуснато процесуално нарушение, изразяващо се в липса на посочване в АУАН, че нарушението е извършено повторно, което е съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита. Както бе посочено в настоящия случай в оспореното НП е цитирано НП, което е влязло в сила на 20.04.2018 г. и е било за нарушение по [чл. 107, ал. 1 КЗ \(отм.\)](#), за което на дружеството е наложена имуществена санкция. Нормата на [чл. 107, ал. 1 от КЗ \(отм.\)](#) и на [чл. 108, ал. 1 от КЗ](#) предвиждат еднакъв състав на нарушение. В случая е налице "повторност" на извършеното нарушение по смисъла на [§ 1, т. 51 от ДР на КЗ](#), тъй като настоящото нарушение е извършено в 1-годишен срок от наказването на „Б. И.“ АД за същото нарушение с НП № Р-10-824 от 06.11.2017 г. (влязло в сила на 20.04.2018г.), с което на касатора е наложено административно наказание "имуществена санкция" за същото по вид нарушение.

Наложенията имуществена санкция е в размер малко над минималния, предвиден от закона и съответства на целите на наказанието съгласно [чл. 12 от ЗАНН](#), предвид на срока на закъснението - почти шест месеца. Настоящата съдебна инстанция напълно споделя доводите на въззивния съд досежно неоснователността на изложените във въззивната жалба възражения, част от които са въведени и в касационната жалба. СРС е изложил подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя изцяло и не счита за необходимо да ги преповтаря.

По горните съображения, не се установиха сочените касационни основания, поради което оспореното съдебно решение, като постановено при правилно приложение на закона, при спазени процесуални правила, а наложеното наказание е справедливо, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на осн. чл. 63 ал.5 от ЗАНН на ответника се дължат разноски за касационната инстанция.

На основание [чл. 37 от Закона за правната помощ](#) и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение, които се определят в размер на сумата от 80.00 лева. Водим от горното и на основание [чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК](#), Административен Съд С. - град, XVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА [Решение № 278203 от 18.11.2019 г. по НАХД № 11226 г.](#) по описа на СРС, 105 състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор разноси по делото в размер на 80.00 (осемдесет) за юрисконсултско възнаграждение

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.